

„Wees maar kalm, hoor, kind! Cornelis moet alleen maar rustig wezen, zegt de meester. Gevaar is er heelemaal niet. En als hij weet, dat jij naar hem bent komen vragen, dan zal hij wel wat opvroolijken. Hij moet immers weer gauw water voor je kunnen scheppen, als je de straat schrobt! — Ja, dat dacht je niet, dat ik dat ook al wist, is 't wel. Maar, dat moet je onthouden: Cornelis is voor zijn moeder nog een klein jongetje, nog echt de „Jonge Krelis.” — En zijn vrouwtje zal later, hoop ik, een lieve, hartelijke dochter voor me wezen,” voegt ze er bij, de blozende, maar nu niet schreiende Rika een kus op het voorhoofd drukkend.

V. BEGRAVEN.

Iedereen in Breehille was er vol van, al sinds een paar dagen. De begrafenis van den beminden oude was op Donderdag bepaald en Woensdag was een der loodsers naar Rotterdam gegaan met de beurtschuit van schipper van Leeuwen, om een krans te halen. Dat had de notaris met Vermeer besproken. 't Was in het eenvoudige Breehille wel geen gewoonte, maar de notaris meende, dat in dit bijzondere geval ook op eene uiterlijk zichtbare wijze blijk moest worden gegeven van den eerbied aan den gestorvene verschuldigd. De notaris had er over gesproken, dat men iets heel eenvoudigs moest nemen en die had er de oude Grieken en Romeinen nog bijgehaald; maar daar hadden de eenvoudige visschers, tot welke hij het woord richtte, niet veel van begrepen. Iets anders echter hadden zij wel verstaan.

„Als Zeevang in leven gebleven was, en de Koning had het geval gehoord, dan zou hij hem zeker wel een ridderorde gegeven hebben. Niet alleen voor deze daad, maar ook voor al, wat hij in zijn geheele leven gedaan heeft. En dan zou hij vast wel „de Eikekroon” gekregen hebben, want dat was juist een eereteeken voor groote en edele burgers, die uitmunten door deugd en rechtschapenheid.”

Zie je, van die Grieken en Romeinen hadden ze niets onthouden. Maar, als de Koning een eikenkroon, eikeblaren gaf, als een teeken van eerbied, dan zou 't toch geen schande wezen, als zij 't ook deden, en eenparig besloten ze, dat loods de Hoog een krans uit Rotterdam zou halen, een eikekrans, van eenvoudige, frissche bladen. 's Maandags was zij al besteld bij een der grootste boomkweekers in Rotterdam en Woensdagavond had de Hoog haar meegebracht.

Sinds Zondag zijn bij de meeste huizen de gordijnen aan den voorkant neergelaten. Waar nog luiken zijn, daar is van elk raam het luik, naar den kant van Zeevangs huis gekeerd, afgenomen en op den grond gezet, als teeken van rouw.

Bij de regeling der begrafenis ontstond nog een meeningsverschil, dat echter, dank zij de ernstige woorden van meester Willems, die tevens doodgraver is, geen aanleiding gaf tot twist. Naar oud gebruik was het de plicht der burens van den gestorvene het lijk grafwaarts te dragen. Soms was het wel gebeurd,